

Warszawa, dnia 7 marca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 222/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant: Monika Zarzycka

4. przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 7 marca 2023 r.

5. sprawy M. P. (1), syna Z. i E., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 1 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 1072/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

11.- orzeczoną wobec oskarżonego M. P. (1) w punkcie I karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) miesięcy;

12.- uchyla rozstrzygnięcie z punktu III;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł. tytułem opłaty za obie instancje, zaś w pozostałej części zwalnia go od kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 222/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 1 grudnia 2021 roku, sygn. akt II K 1072/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. P. (1)	Stan majątkowy	Informacja o dochodach z systemu E-PUAP	k. 260
2.1.1.2.	M. P. (1)	Karany	Dane o karalności z systemu KRK	k. 262-263
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.1.1.1	Informacja o dochodach z systemu E-PUAP	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione	
2.1.1.2	Dane o karalności z systemu KRK	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	APELACJA OBROŃCY Błąd w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż relacje pokrzywdzonej przed pracownikami OPS, następnie zmienione w sposób zasadniczy w trakcie zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem, mogą stanowić wystarczającą podstawę uznania winy oskarżonego, w sytuacji gdy prawidłowa analiza całego materiału dowodowego winna skutkować uniewinnieniem oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku</p>				

rozprawy głównej,
ocenionego w
sposób
wszechstronny z
uwzględnieniem
zasad prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
oraz doświadczenia
życiowego, a zatem
zgodnie z regułami
art. 7 k.p.k. Sąd
Rejonowy ocenił
materiał dowodowy
w sposób
kompleksowy,
odnosząc się do
wszystkich
zgromadzonych i
przeprowadzonych
w toku rozprawy
dowodów, a na ich
podstawie wywiódł
prawidłowy wniosek
w przedmiocie winy
oskarżonego.

W ocenie Sądu
Okręgowego,
decyzja o
nieprzyznaniu
waloru
wiarygodności
zeznaniom
pokrzywdzonej A.
W. (1) oraz jej
rodziców – A. W.
(2) i Z. W. -
była zasadna i
prawidłowo
umotywowana.

Owszem, na etapie
postępowania
przygotowawczego
pokrzywdzona
zeznała, iż obrażenia
stwierdzone na jej
ciele były
spowodowane przez
jej matkę, a

nie oskarżonego, jednakże w świetle zeznań pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej oraz nauczyciela w przedszkolu do którego uczęszczał małoletni syn stron, zeznania te nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Świadkowie E. B., K. P., M. F. (1) i A. C. (1), choć nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia, nie mieli przecież żadnego interesu prawnego czy też faktycznego w obciążaniu oskarżonego. Podkreślenia w tym kontekście wymaga jednak fakt, iż relacja M. F. pochodziła bezpośrednio od pokrzywdzonej – dzień po zdarzeniu, ale zanim złożyła zeznania przed organami ścigania – zaś A. C. o fakcie używania przemocy wobec pokrzywdzonej dowiedziała się od syna pokrzywdzonej i oskarżonego. Oceniając zeznania tych świadków, trzeba podkreślić brak jakiegokolwiek tendencyjności czy złośliwości w ich relacjach. Chcąc zatem zdyskwalifikować

ten dowód, należałoby przyjąć, że w toku całego postępowania świadkowie zeznawali w złej wierze, to znaczy umyślnie i nieprawdziwie oskarżali niewinnego człowieka. Brakuje jednak jakichkolwiek danych, które czyniłyby tę czysto teoretyczną tezę choćby w niewielkim stopniu prawdopodobną. W ocenie Sądu Okręgowego – co zresztą słusznie zauważył Sąd Rejonowy - to właśnie pokrzywdzona miała interes procesowy w złożeniu depozycji na korzyść oskarżonego, albowiem ma ona ograniczoną władzę rodzicielską, zaś w przypadku ograniczenia władzy rodzicielskiej także oskarżonemu, dzieci najprawdopodobniej trafiłyby do pieczy zastępczej, o czym najpewniej dowiedziała się podczas rozmowy z asystentem rodziny – M. F.. Sugestie obrońcy, iż obrażenia na ciele pokrzywdzonej mogły powstać w

zupełnie inny sposób
– chociażby z
powodu zaburzeń
równowagi w
związku z
uzależnieniem - nie
znajdują żadnego
potwierdzenia w
materiale
dowodowym, a co
więcej na tą
okoliczność nie
wskazywała sama
pokrzywdzona czy
też inni świadkowie.

Natomiast odnosząc
się zeznań A.
W. (2), znamieną
jest ich niespójność
z opisem obrażeń
zawartym w
dokumentacji
medycznej
pokrzywdzonej oraz
relacją zdarzenia
przedstawioną przez
oskarżoną
asystentowi rodziny
M. F.. Świadek
wskazała, iż nie
zadawała tak
mocnych ciosów,
by zrobić krzywdę
córcie i uderzała
ją wyłącznie po
plecach, zaś z
wyżej wymienionych
dowodów wprost
wynika, iż obrażenia
były znacznie
rozleglejsze niż to
wskazała A. W. (2),
a dodatkowo były
widoczne na głowie
– choć świadek
kilkukrotnie
wskazała, iż nie
uderzała córki w
twarz – oraz nogach.

To samo tyczy się zeznań Z. W., który wiedzę na temat obrażeń córki uzyskał od żony. Nadto jego zeznania były wewnętrznie sprzeczne na co uwagę zwrócił Sąd Rejonowy.

Pierwotnie świadek zeznał, iż żona mówiła mu, iż w trakcie kłótni uderzyła pokrzywdzoną dwukrotnie pogrzbaczem, by w toku dalszych zeznań (na tym samym terminie rozprawy) wskazać, iż żona nie mówiła mu czy uderzyła córkę ręką czy pogrzbaczem.

W świetle zasad doświadczenia życiowego oraz okoliczności niniejszej sprawy, trzeba stwierdzić że pokrzywdzona oraz jej rodzice niewątpliwie starali się osiągnąć cel jakim była pomoc w uniknięciu odpowiedzialności karnej grożącej M. P., gdyż ewentualne ograniczenie praw rodzicielskich oskarżonemu spowodowałoby sytuację w której żaden z rodziców nie dysponowałby pełną władzą rodzicielską

w stosunku do wspólnych dzieci, co w konsekwencji mogło doprowadzić do umieszczenia małoletnich w pieczy zastępczej.

Niewątpliwie w zaistniałej sytuacji A. W. (2) i Z. W. wzięli stronę córki, a ich zeznania mają stanowić potwierdzenie jej wersji, której z podanych wyżej względów nie sposób zaakceptować.

Prawdą jest, że biegły w opinii w sprawie obrażeń A. W. (1) wskazał, iż bardziej prawdopodobna jest wersja, iż były one skutkiem pobicia pokrzywdzonej przez oskarżonego, lecz nie jest wykluczone iż mogły one powstać w wyniku działań A. W. (2) posługującej się pogrzebaczem. W zaistniałej sytuacji zaszła zatem potrzeba zweryfikowania w oparciu o zebrane w sprawie dowody osobowe, która z wersji przebiegu zdarzenia ostatecznie wskazanych przez biegłego chirurga jest bardziej prawdopodobna. Rezultatem tej

weryfikacji – wobec uznania relacji oskarżonego, pokrzywdzonej i jej rodziców za niewiarygodne – było ustalenie, iż obrażenia na ciele pokrzywdzonej były spowodowane przez oskarżonego.

W związku z powyższym bezskuteczny jest pośrednio podniesiony w treści uzasadnienia apelacji zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., jeśli skarżący wywodzi go z uznania za wiarygodne części dowodów, przy jednoczesnym zanegowaniu przez Sąd pozostałych. Jest to bowiem kwestia wiążąca się wyłącznie z prawidłowością oceny materiału dowodowego, a jej podważanie nastąpić może tylko poprzez zarzucanie obrazy art. 7 k.p.k. W sprawie tej nie pojawiły się jakiegokolwiek niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby tłumaczyć na korzyść M. P., albowiem stan faktyczny został ustalony w oparciu o materiał dowodowy,

który został poddany swobodnej ocenie dowodów, a także zasady logiki i doświadczenia życiowego. Tym samym nie było podstaw do zastosowania ww. instytucji, gdyż reguła z art. 5 § 2 k.p.k. nie może być wykorzystywana do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości zachodzących w procesie. Należy przypomnieć, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega bynajmniej na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest więc sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie one pasują do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Wniosek				
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wobec nieuwzględnienia zarzutu apelacji, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.				
3.2.	APELACJA OSKARŻONEGO Wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 k.p.k. oraz rażące naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 1 i 11 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
W ocenie Sąd Okręgowego, Sąd				

pierwszej instancji przeprowadził przewód sądowy zgodnie z wymogami procedury karnej i nie dopuścił się żadnych podlegających uwzględnieniu z urzędu uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k. Skarżący w uzasadnieniu apelacji nie sprecyzował, która z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w katalogu art. 439 § 1 k.p.k. miałyby występować w niniejszym postępowaniu, lecz analizując treść zarzutu w którym oskarżony podniósł m.in. naruszenie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., należy domniemywać iż chodziło o przesłankę z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Zarzut ten nie zasługuje jednak na uwzględnienie. Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, „inną

okolicznością wyłączającą ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. są tylko przeszkody prawne spoza katalogu zamieszczonego w art. 17 § 1 pkt 1-10 k.p.k., wynikające z ustawy albo umów międzynarodowych takie, jak abolicja, konsumpcja skargi publicznej, list żelazny, czy też ograniczenia wynikające z zakresu przekazania osoby przekazanej w wykonaniu Europejskiego Nakazu Aresztowania” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 roku, sygn. akt V KK 7/19). Sąd Apelacyjny w Katowicach, w postanowieniu z dnia 15 lipca 2009 roku, sygn. akt II AKz 417/09, dodał przy tym, że „przez inną okoliczność wyłączającą ściganie w ujęciu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. rozumie się przeszkody natury prawnej, wynikające z norm Kodeksu postępowania karnego albo z przepisów innych ustaw lub umów międzynarodowych. Natomiast w

rozpoznawanej
sprawie żadna z
wyżej wymienionych
okoliczności nie
występuje.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutu naruszenia
przepisu art. 17 § 1
pkt 1 k.p.k., który
należy odczytać jako
kwestionowanie
winy w zakresie
zarzuconego
oskarżonemu czynu,
trzeba stwierdzić, że
stanowisko
skarżącego
sprowadza się w
istocie rzeczy do
bezzasadnej
polemiki z
przeprowadzoną
przez Sąd pierwszej
instancji oceną
dowodów i
wyprowadzonymi na
jej podstawie
ustaleniami
faktycznymi, przy
czym trzeba
podkreślić, iż jest to
polemika oparta na
wybiórczym
podejściu do
ujawnionych
okoliczności sprawy
i rozpatrywaniu
poszczególnych
faktów w oderwaniu
od pozostałych oraz
niemającej oparcia
w wykładni
obowiązujących
przepisów. Należy
bowiem podkreślić,
że fakt popełnienia
przestępstwa przez
oskarżonego na

szkodę A. W. znajduje oparcie przede wszystkim w zeznaniach pracowników Ośrodka Pomocy Społecznej w M., tj. E. B., K. P. i M. F. (1), nauczyciela w przedszkolu do którego uczęszcza syn oskarżonego, tj. A. C. (1) oraz dowodu z opinii lekarskiej biegłego lekarza sądowego z zakresu chirurgii M. R.. Natomiast wiarygodność wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań złożonych przez pokrzywdzoną i jej rodziców została skutecznie podważona, gdyż przedstawiona przez nich relacja ze zdarzenia jest sprzeczna w zakresie jego przebiegu zarówno wewnątrz, jak i z zeznaniami wyżej wymienionych świadków, których relacje były zgodne ze sobą i którym sąd meriti dał wiarę. Sąd Rejonowy trafnie bowiem ustalił, iż pokrzywdzona oraz jej rodzice mieli interes procesowy w składaniu zeznań odciążających oskarżonego, albowiem A. W. miała ograniczoną władzę rodzicielską,

<p>a w przypadku ograniczenia władzy rodzicielskiej również M. P., dzieci mogły zostać im odebrane i umieszczone w pieczy zastępczej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutów apelacji, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz obciążenie oskarżonego</p>		

	kosztami sądowymi w pełnej wysokości.	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
Sąd Okręgowy złagodził wymierzoną oskarżonemu karę do 3 miesięcy pozbawienia wolności, jako że wysokość wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary 6 miesięcy pozbawienia wolności jawiła się jako nadmiernie, niewspółmiernie surowa w świetle wymogów przewidzianych w art. 53 k.k., zwłaszcza mając fakt, iż pokrzywdzona nie żywiła żalu do oskarżonego, a dodatkowo kilkukrotnie składała pisma procesowe w których podnosiła iż „chciałaby cofnąć wniosek o ściganie”, co oznacza iż nie była zainteresowana ukaraniem sprawcy z którym notabene wciąż zamieszkuje. W ocenie Sądu odwoławczego obecnie ukształtowany wymiar kary będzie adekwatny do		

stopienia
zawinienia,
społecznej
szkodliwości czynu
i uwzględni cele w
zakresie prewencji
ogólnej i szczególnej.
Brak jest
jednocześnie
przesłanek by uznać,
że obecnie
ukształtowana kara
jest zbyt surowa.
Tylko kara
bezwzględnego
pozbawienia
wolności będzie w
stanie skutecznie
oddziaływać na
oskarżonego,
uzmysłowi mu
naganność i
nieopłacalność
stosowania
przemocy –
zwłaszcza że był
już karany za
przestępstwo
podobne - i
zabezpieczy
pokrzywdzoną przed
ponownymi
zamachami do czasu
zakończenia
resocjalizacyjnego
procesu
stosowanego wobec
sprawcy w izolacji
więziennej.

Zmiany wymagało
również
rozstrzygnięcie
dotyczące kosztów
sądowych w I
instancji, albowiem
Sąd Rejonowy
obciążył nimi w
całości oskarżonego,
tj. w kwocie

719,92 zł. Zdaniem Sądu Okręgowego decyzja ta była nieprawidłowa i rażąco niesprawiedliwa, albowiem jak wynika z dokumentacji i oświadczeń oskarżonego, jego sytuacja majątkowa jest trudna i z tego też powodu oskarżonemu wyznaczono obrońcę z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. Skoro M. P. nie był w stanie ustanowić sobie obrońcy bez nadmiernego uszczerbku finansowego dla siebie lub osób pozostających na jego utrzymaniu, to trudno oczekiwać by był w stanie ponieść koszty sądowe w pełnej wysokości.

5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Wina oskarżonego.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wskazać należy, że sąd meriti prawidłowo doszedł do wniosku, że oskarżony M. P. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie nasuwające się wnioski, jakie płynęły z prawidłowo przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, które są istotne z punktu widzenia oceny strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu i rodzaju winy jaką można mu przypisać.</p> <p>Nadto należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., których wystąpienie obligowałoby sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także</p>	

wpływu uchybienia na treść orzeczenia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<ul style="list-style-type: none"> - złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 miesięcy; - uchylenie rozstrzygnięcia dotyczącego obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi w I instancji 	
Zwięźle o powodach zmiany	
Uwzględniając wszystkie okoliczności dotyczące oskarżonego, w tym mając na uwadze jego karalność (także za przestępstwo z użyciem przemocy), jego dotychczasowe zachowanie od momentu popełnienia czynu oraz fakt iż pojednał się z pokrzywdzoną, należało uznać, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności jest	

<p>adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.</p> <p>Z kolei mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego, osiągnięte przez niego dochody oraz obciążenia finansowe, należało uznać iż zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych w pełnej wysokości byłoby dla niego nadmiernym obciążeniem finansowym, którego nie byłby w stanie ponieść bez uszczerbku dla siebie i osób pozostających na jego utrzymaniu.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>- z uwagi na złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary, Sąd Okręgowy na podstawie art. 10 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu opłatę w wysokości 60 zł za obie instancje;</p> <p>- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy, mając na uwadze konieczność odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz jego sytuację materialną, zwolnił M. P. od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części w obu instancjach, obciążając nimi Skarb Państwa, uznając iż ich uiszczenie będzie dla podsądnego nadmiernym obciążeniem finansowym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana